



ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 3 lipca 2019 r.

Pozycja 144

POSTANOWIENIE

z dnia 20 lutego 2019 r.

Sygn. akt Ts 220/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Julia Przyłębska,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Z.M.-F i J.F. wniesionej o :

- 1) „orzeczenie wyrokiem, że przepis art. 55 ust. 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi z dnia 30 sierpnia 2002 r. (Dz. U. z 2016 718 z dnia 25 maja 2016) nie dotyczy Wojewody Małopolskiego, który postępowaniem swoim potwierdził nieprzestrzeganie przez siebie postanowień art. 54 i art. 55 ust. 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi z dnia 30 sierpnia 2002 r. (Dz. U. z 2016 718 z dnia 25 maja 2016);
- 2) orzeczenie wyrokiem, że skarżące małżeństwo nie może być wyłączone na rzecz osoby fizycznej z uwagi na postanowienia art. 21 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 29 listopada 2017 r. (data nadania) Z.M.-F i J.F. (dalej: skarżący) wniesli o:

„1) orzeczenie wyrokiem, że przepis art. 55 ust. 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi z dnia 30 sierpnia 2002 r. (Dz. U. z 2016 718 z dnia 25 maja 2016) nie dotyczy Wojewody Małopolskiego, który postępowaniem swoim potwierdził nieprzestrzeganie przez siebie postanowień art. 54 i art. 55 ust. 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi z dnia 30 sierpnia 2002 r. (Dz. U. z 2016 718 z dnia 25 maja 2016);

2) orzeczenie wyrokiem, że skarżące małżeństwo nie może być wyłączone na rzecz osoby fizycznej z uwagi na postanowienia art. 21 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz. U. Nr 78, poz. 483);

3) zasądzenie od strony przeciwnej ewentualnych kosztów procesu;

4) o wydanie wyroku zaocznego w przypadku zaistnienia przesłanek przewidzianych w art. 339 k.p.c.”.

2. Skarga dotyczy „wprowadzenia w błąd skarżącego się obywatela o przestrzeganiu przez pana Wojewodę postanowień art. 54 i art. 55 ust. 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi z dnia 30 sierpnia 2002 r. (Dz. U. 2016 718 z dnia 25 maja 2016), albowiem Pan Wojewoda Małopolski skargi skarżących z dnia 27 stycznia 2017 r. do Sądu Administracyjnego nie przekazał”.

Skarżący zwracają także uwagę, że nie mogą być wyłączeni na rzecz osoby fizycznej z uwagi na postanowienia art. 21 ust. 2 Konstytucji. Jednocześnie podali, że zostali bezprawnie wyłączeni bez wydania jakiegokolwiek decyzji.

3. W zarządzeniu z 27 lipca 2018 r. skarżący zostali wezwani do uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez:

1) przedłożenie pełnomocnictwa do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej w imieniu Z.M.-F oraz reprezentowania jej w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym,

2) wykazanie uprawnień do wykonywania zawodu radcy prawnego przez przedłożenie kserokopii legitymacji radcowskiej, potwierdzonej za zgodność z oryginałem,

3) wskazanie ostatecznego, w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, orzeczenia o prawach podmiotowych skarżących, o których ochronę wnoszą,

4) podanie i udokumentowanie daty doręczenia każdemu ze skarżących ostatecznego rozstrzygnięcia, które wydane zostało na podstawie zakwestionowanych przepisów,

5) dokładne wskazanie, w jaki sposób kwestionowane przepisy naruszają prawa podmiotowe skarżących,

6) dokładne uzasadnienie zarzutu niezgodności zaskarżonych przepisów z powołanymi wzorcami konstytucyjnymi oraz powołanie argumentów lub dowodów na jego poparcie,

7) przedstawienie stanu faktycznego,

8) przedłożenie wyroków i decyzji wraz z czterema ich kopiami, potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej,

9) poinformowanie, czy od ostatecznego rozstrzygnięcia został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony wolności lub praw. Jest sformalizowaną instytucją prawną i musi spełniać przesłanki jej dopuszczalności, które zostały określone w art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowane w ustawie z 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK).

Zgodnie z art. 61 ust. 4 u.o.t.p. TK Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, jeżeli:

1) nie spełnia ona wymogów określonych w ustawie i usunięcie braków nie jest możliwe;

2) braki formalne nie zostały usunięte w terminie;

3) jest ona oczywiście bezzasadna.

2. Jednym z podstawowych wymagań formalnych skargi konstytucyjnej jest wskazanie, w jaki sposób konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK) oraz uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK).

Wniesiona skarga konstytucyjna nie spełnia wymienionych wymogów, ponieważ mimo wezwania do uzupełnienia braków formalnych skarżący nie wskazali, w jaki sposób doszło do naruszenia ich konstytucyjnych wolności lub praw, ani nie uzasadnili zarzutu naruszenia postanowień Konstytucji przez wskazane w skardze przepisy.

3. Trybunał stwierdza, że skarga konstytucyjna nie spełnia wymogów przewidzianych w ustawie i mimo wezwania do usunięcia braków formalnych w wyznaczonym terminie, braki te nie zostały usunięte. Z tego względu na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p. TK Trybunał odmówił nadania jej dalszego biegu.

Mając powyższe na względzie, Trybunał postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.